

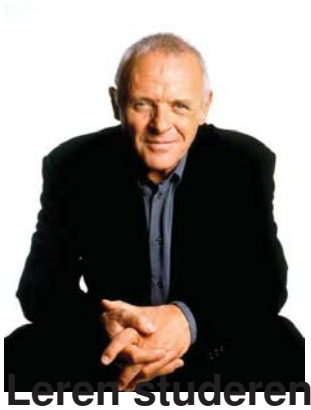

Als er een boek met keukentips van seriemoordenaars gemaakt zou worden, horen de tips van kannibaal-psychiater Hannibal Lecter uit Silence of the Lambs (1991) daar zeker in thuis. Zijn dubbelzinnige 'ik heb vanavond een vriend uitgenodigd om te eten' doet je even slikken. Al even luguber is wat Dr. Lecter adviseert als je weer zo'n vervelende enquêteur aan deur krijgt: 'Eet z'n lever op met wat favabonen en een flesje Chianti.' De sinistere rol van Dr. Lecter leverde de Britse acteur Anthony Hopkins een Oscar op voor beste mannelijke hoofdrol. Het is één van de vele filmprijzen die hij inmiddels in de wacht sleepte. Op het scherm eet de man dan wel gezichten, in het echte leven is het gelukkig anders: 'Ik lijk helemaal niet op Lecter. Ik verzeker mijn fans dat ik een heel normaal persoon ben. Ik kan niet eens een ei koken. Ik ben eigenlijk geen groot liefhebber van eten. Nee, ik ben een vegetariër.'

Dromerige bakkerszoon

Dat vegetarisme heeft Anthony Hopkins deels geërfd. In Port Talbot, Wales heeft de familie Hopkins enkele decennia lang een bakkerij gehad. Zowel grootvader als vader Hopkins waren er de bakkers van dienst. De eigenzinnige opa ontwikkelde zich op eigen kracht van leerjongen tot succesvolle kleine ondernemer, maar viel in het dorp vooral op door zijn grote strijdvaardigheid als militant bij de lokale vakbonden. Bovendien was in het dorp bekend dat hij als vegetariër nooit vlees op zijn eigen brood duldde. De bakkerij werd later overgenomen door Hopkins' vader, die vaak met een bakkersbus de stad in reed. Hij nam Anthony af en toe mee. 'Ik herinner me die zomerdagen. We zaten fluitend in dat busje. En pa riep dan uit 'bakker!' en dan kwamen de huisvrouwen op ons af.'

'Elk jaar met oudejaar viert de hele wereld feest omdat ik verjaar,' grapt de acteur graag. Toen Anthony op de oudejaarsavond van 1937 geboren werd, had niemand verwacht dat de kleinzoon nóg eigenzinniger zou uitvallen dan de grootvader. Anthony groeide op boven de bakkerij, als een teruggetrokken vegetarische jongen die liever tekende en aan de piano zat dan met andere kinderen te spelen. Tegenwoordig heeft Hopkins de gewoonte aangenomen de scripts die hij instudeert vol te droedelen met erg fantasierijke viltstifttekeningen. Ook op de piano is hij uitgegroeid tot een amateur-virtuoos.

Een carrière in de taal, toch hét instrument voor de acteur, lag voor de bakkerszoon allerminst voor de hand. Hij was een eenzaat die vooral veel tijd binnenshuis doorbracht en geen blijf wist met zijn eigen energie. Anthony leed aan dyslexie en zijn leesproblemen hielpen de schoolresultaten allerminst vooruit. Op z'n twaalfde werd hij even op internaat gestuurd, vanuit de ijdele hoop dat hij daar beter zou studeren en zo moest leren omgaan met andere jongens. Zelf beschrijft de acteur die middelbare schooljaren als een uitermate ellendige periode die hij, wegdromend via muziek en avontuur, afsloot met slechts goede punten op één vak: Engels.

Weg uit Wales

Een kleine bioscoop recht tegenover de bakkerij in Port Talbot was in Anthony's jeugd één van zijn veilige plekken. In schoolvakanties ging hij er bijna dagelijks naar vertoningen kijken. 's Avonds viel hij in slaap met de rode schijn van de bioscoopreclame tegen het plafond. Op z'n zeventiende was hij van school af, en hielp lusteloos mee in de bakkerij. Op aanraden van zijn vader schreef hij zich toen in voor het lokale amateur-theater. Misschien zou hij alsnog vrienden maken. Daar kroop Anthony als zeventienjarige voor het eerst zelf op het toneelpodium. En dat kwam niet door de liefde voor Shakespeare, maar eerder door het succes van ene Richard Burton. Die succesvolle Hollywood acteur kwam zowaar ook uit Wales, en zelfs uit dezelfde streek als Hopkins. Toen Burton als filmster een keer terug naar Wales kwam voor een breed aangekondigd familiebezoek, stond ook Anthony klaar voor een handtekening. Hij raakte vooral onder de indruk van Burtons flitsende sportwagen. 'Burton was ontsnapt aan Wales en had roem en rijkdom gevonden. Waarom zou ik dat niet kunnen? Zo gecompliceerd dacht ik toen,' bekende Hopkins. 'Ik besloot dat ik weg moest raken uit ons dorp. Alleen zo kon ik uit mijn angstige innerlijke heiligdom breken en iets doen met mijn leven.'

Hij zou de stiel eerst leren in de Welshe stad Cardiff, aan de Muziek en Dramaschool, en later in het Engelse Londen, waar hij in 1960 werd toegelaten tot de prestigieuze Royal Academy of Dramatic Art. Hij groeide snel uit tot een intelligent acteur. Zijn uitzonderlijke talent zorgde ervoor dat hij enkele jaren later bij de gerenommeerde *National Theatre Company* aangenomen werd. Zijn talent viel er op in stukken van Tsjechov, Strindberg en Shakespeare. Hij leerde de waarde van het gesproken woord, van intonatie en vooral ook van stiltes en pauzes. Vooral

bleek hij over heel veel werkkraft te beschikken. Doorgaans werd hij erg vroeg wakker. 'Ik stond op met koffie, speelde twee uur piano, trok twee kilometer te voet naar het theater en tegen halftien kwam ik dan nog als eerste aan op de repetitie. En ik maar springen om te beginnen, terwijl de andere acteurs naar het koffielokaal drementen.'

Promotiefilm

Ondanks zijn theatersucces hunkerde Hopkins naar meer: 'Zelfs de boeiendste theaterrol moet je elke avond hernemen, en dat raakte ik beu. Ik verlangde naar één ding: film, film, film!' In 1966 maakte hij eindelijk zijn filmdebuut, en ook enkele gesmaakte televisierollen volgden snel. Het is verbazend te denken dat een man die inmiddels bekend staat als één van de beste Britse filmacteurs, bijna tot z'n dertigste heeft moeten wachten op zijn eerste rol. Meteen maakte hij zich enkele beroemde historische personages eigen, want in die vroege filmrollen speelde hij onder meer politicus Winston Churchill en schrijver Charles Dickens. Later zou hij ondermeer in de huid kruipen van schilder Pablo Picasso, president Richard Nixon, führer Adolf Hitler en Israëls premier Yitzhak Rabin. Een hoofdrol in een BBC tv-adaptatie van Tolstoj's *Oorlog en Vrede*

verleende hem het status van beroemde Brit. Die Britse faam zette de deur naar Hollywood op een kier, en vanaf midden jaren 1970 zou hij ook daar geleidelijk meer rollen op zich nemen.

Die doorbraak kwam er na een turbulente periode. Een eerste stukgelopen huwelijk verwerkte Hopkins zeer slecht, en hij raakte enkele jaren zwaar aan de drank. In 1973 wandelde hij zelfs een keer midden in een theatervoorstelling dronken van het podium. Maar sinds 1976 is Hopkins geheelonthouder, plus een trouw bezoeker van AA-bijeenkomsten. Tegen die tijd was Hopkins ook geen vegetariër meer. Sporadisch verscheen er ook vis en kip op het menu. Maar hij bleef zichzelf in interviews steevast benoemen als 'bijna-vegetariër', en tegen de jaren 1990 was zijn dieet weer het oude.

De butler en de kannibaal

In ruim veertig jaar filmcarrière heeft hij inmiddels negentig speelfilms gemaakt. Hij viel menigmaal te bewonderen als stijve Engelsman in historische drama's. Zo is er een bijzonder sterke Hopkins te zien in *The Elephant Man* (1980). Hier portretteerde hij Dr. Frederick Treves, een waardige dokter die zorg draagt voor de zwaar misvormde en uitgebuite John Merrick. Ook in *The Remains of the Day* (1993) zette hij een stevig staaltje gereserveerde Brit neer, als een emotioneel geblokkeerde butler die samen met

huismeid Emma Thompson ten tijde van de tweede wereldoorlog voor een met de nazi's sympathiserende Britse Lord werkt.

Net zo vaak zette Hopkins overtuigende maniakken neer. Een vroege versie was de thriller *Magic*

(1978), waar hij een mentaal gestoorde goochelaar speelt die zich iets te goed in gaat leven in de buikspreekpop. Er is natuurlijk de charmante Dr. Hannibal Lecter, een rol die hij inmiddels ook vertolkte in de erg lugubere vervolgfilms

Hannibal

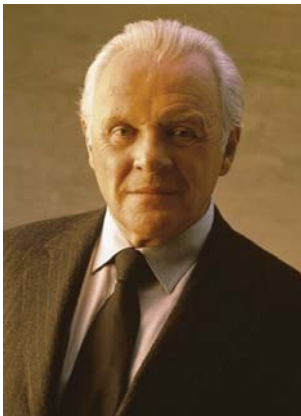
(2001) en

Red Dragon

(2002). Maar in

Instinct

(1999) speelde hij een opvallend diervriendelijke griezelrol.

Cornflakes tegen kanker?

Vrolijker, maar niet minder schrikwekkend is Hopkins in *The Road to Welville* (1994), waarin hij de excentrieke gezondheidswetenschapper John Harvey Kellogg vertolkt. In diens negentiende eeuws kuuroord bond Dr. Kellogg de strijd aan met zijn as van het kwaad: seks, constipatie en vlees. In deze satire zien we hoe de ontbijtgranen, de pindakaas en het elektrische deken geboren werden, terwijl rijke patiënten onderworpen werden aan erg bedenkelijke pseudo-medische regimes.

In het slavenepos *Amistad* (1997) neemt Hopkins de rol op zich oud-Amerikaans president John Q. Adams, die zich in een achttiende-eeuws proces opwierp als tegenstander van de slavernij. Een groep Afrikaanse slaven pleegde muiterij op hun transportschip naar de hel, en Hopkins probeert als hun advocaat duidelijk te maken dat deze mensen niet het privé-bezit zijn van de Spaanse koningin, maar vrije mensen die illegaal richting de V.S. waren verscheept. Net als bij *Nixon* (1995) leverde deze presidentiële vertolking Hopkins

Geschreven door Sam Van Gelder

maandag, 25 december 2006 13:26 - Laatst aangepast donderdag, 02 april 2009 15:17

---

een Oscar-nominatie op. Zelf minimaliseert hij het belang van politieke ideeën in zijn filmkeuze: 'Als het script goed is, ik veel in beeld kom en de filmlocaties aantrekkelijk zijn, denk ik meestal niet meer aan het geld of aan de boodschap.'

Desondanks heeft Hopkins zich geregeld ingezet voor goede doelen. Zo leende hij in 2006 zijn stem aan de radio- en televisieboodschappen van het Amerikaanse *Cancer Project*, dat alle zeilen bijzet voor de preventie van kanker. In de spotjes vertelt hij hoe een gezonde plantaardige voedingswijze kan helpen om kanker te voorkomen, of bij vele ongelukkigen de ziekte zelfs mee kan helpen overwinnen. Daarnaast is Hopkins ook al een hele tijd pater voor een organisatie in Californië die zich ontfermt over drugsverslaafde vrouwen.

In 2000 is Hopkins, die inmiddels met zijn derde echtgenote in Los Angeles woont, Amerikaans staatsburger geworden. Om dat te vieren maakte hij een rit van 3000 km door de hele Verenigde Staten. Zijn naturalisatie deed vooral in Wales nogal wat stof opwaaien. Nochtans staat de man ook bekend om zijn vrijgevinge steun aan projecten in zijn geboortestreek. Zo stak hij maar liefst één miljoen Britse pond toe bij de aankoop van de landerijen rond Snowdonia, de grootste berg van Wales. De aangenaam verraste nieuwe eigenaar, een lokale stichting voor natuurbehoud, heeft op de landerijen inmiddels biologische schaaapboerderijen en een domein voor natuurrecreatie uitgebouwd. Volgend jaar viert Hopkins zijn 70ste verjaardag en komen er alweer twee nieuwe films met hem uit. Op de vraag wat hij zou doen als hij wist dat hij nog maar een dag te leven had, flapte Hopkins er in een recent interview uit: 'Ik zou zoveel pasta eten als ik op kon.'

Dit artikel werd gepubliceerd in [EVA Magazine 24](#)